

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **D.C.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2025 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2024 r., sygn. akt IV KO 96/23,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Małgorzata Gierszon

Dariusz Świecki

Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 października 2024 r., sygn. akt IV KO 96/23, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku D.C. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 529/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 98/20, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył wnioskodawca, zarzucając, że pozbawiono go możliwości prawidłowego złożenia wniosku poprzez brak powiadomienia o udzieleniu pomocy prawnej z urzędu i działanie przyznanego obrońcy na szkodę klienta, brak weryfikacji w pełni nowych dowodów świadczących o braku popełnienia czynu, zdystansowanie się do dowodu „list prywatny” oraz brak wzięcia pod uwagę nienależytej obsady sądów wszystkich instancji.

Z treści zażalenia wynika, że skazany wnosi o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie zaskarżonych wyroków i wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie oraz wyznaczenie obrońcy z urzędu na potrzeby niniejszego postępowania wznowieniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wydając zaskarżone postanowienie w trybie art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy trafnie uznał, że powołane przez D.C. we wniosku o wznowienie postępowania okoliczności w sposób oczywisty nie uzasadniają wznowienia postępowania w sprawie. Wprawdzie złożony wniosek w sprawie IV KO 96/23 był pierwszym w przedmiocie wznowienia postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 529/22, jednak wymienione w tym piśmie argumenty nie przekonują do ponownego przeprowadzenia postępowania w sprawie.

W zażaleniu skarżący nie sformułował żadnych skutecznych zarzutów świadczących o wadliwości zaskarżonego postanowienia, ograniczając się do ponownego przytoczenia argumentacji uzasadniającej, w jego ocenie, potrzebę wznowienia postępowania w sprawie oraz postulatu wyznaczenia obrońcy z urzędu.

W zażaleniu skazany ponownie zakwestionował ocenę dowodów i ustalenia faktyczne sprawy prowadzące do uznania sprawstwa, zwłaszcza w zakresie jego skazania za czyn z art. 258 § 3 k.k., wymieniając szereg dokumentów i innych dowodów datowanych na lata 2015-2022. Skarżący nie wykazał przy tym by dowody te nie były znane w toku postępowania rozpoznawczego ani nie uzasadnił

w jaki sposób miałyby rzutować na ocenę jego sprawstwa w zestawieniu ze zgromadzonym obszernym materiałem dowodowym sprawy stanowiącym podstawę skazania. Podobnie ocenić należy ponownie wskazywany tzw. „gryps” współoskarżonego, który był już znany w czasie postępowania rozpoznawczego i kasacyjnego, a nadto także do tej kwestii Sąd Najwyższy w składzie wydającym zaskarżone postanowienie odniósł się, nie dostrzegając przy tym podstawy do wznowienia postępowania. Wnioskodawca nie wykazał również prawidłowości stanowiska jakoby w dacie popełnienia czynów nie mógł być skazany za czyn z art. 277a k.k., skoro jak wynika z akt sprawy i co sam skarżący przyznaje, część faktur objętych tym czynem wystawiona była po dacie wejścia w życie tego przepisu, a czyn miał charakter ciągły i wyczerpywał znamiona kilku różnych przepisów (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271a § 1 k.k. w zw. z art. 277a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.).

W zażaleniu i pismach dołączonych do niniejszej sprawy wnioskodawca w istocie koncentruje się na potrzebie ponownej, rzetelnej oceny materiału dowodowego, co nie wyczerpuje dyspozycji żadnej z podstaw wznowienia postępowania, o których mowa w rozdziale 56 k.p.k. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że nie dostrzeżono sygnalizowanych przez D.C. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z uwagi na obsadę Sądów I i II instancji przez: R.C., M.C., W.P. (odnośnie do składu Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym wnioskodawca złożył odrębny wniosek rozpoznany pod sygn. IV KO 111/24).

Odnosząc się do kwestionowanej przez skarżącego jakości pomocy prawnej zapewnionej mu z urzędu przez Sąd Najwyższy w sprawie IV KO 96/23, wskazać należy, że w niniejszym postępowaniu wznowieniowym obrońca wywiązał się ze swoich obowiązków, przedstawiając opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania wraz z jej uzasadnieniem. Z kolei obiekcje co do oceny rzetelności świadczonej pomocy prawnej weryfikuje samorząd adwokacki, do którego wnioskodawca już się zresztą zwrócił. Ponowne żądanie skarżącego o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu nie jest w tej sprawie uzasadnione niczym więcej niż niezadowoleniem ze stanowiska wyznaczonego mu pierwotnie

obrońcy. Wskazać nadto należy, że skarżący nie przedstawił w zażaleniu takich okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania, co w konsekwencji nie daje podstaw do uwzględnienia jego ponownego wniosku o przyznanie obrońcy z urzędu.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

Małgorzata Gierszon

Dariusz Świecki

Paweł Wiliński

[WB]

[a.ł.]